

Jordi Botella

*transeünts
d'antoni miró*

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR

ALCOI

CENTRE OVIDI MONTLLOR

antoni miró

SENSE SOSTRE 2009 (Acrílic s/ llenç, 65x65) Madrid

COMENÇA L'ESPECTACLE 2004 (Acrílic s/ llenç, 92x65) Barcelona
 Contraportada: MANIFESTACIÓ 2010 (Acrílic s/ llenç, 162x228-díptic) Balçans

23 Gener 2013 a les 20 h.
 Presentació del llibre de Josep Sou
 “Transeünts d’Antoni Miró”
 amb un exordi d’Isabel-Clara Simó,
 a càrreg de Jordi Botella, Josep Sou i
 l’Alcalde d’Alcoi Toni Francés.
 Edita: Col·lecció Ivori-Art,
 Editorial Marfil amb la col·laboració
 de l’Ajuntament d’Alcoi i
 l’Universitat d’Alacant.

23 de Gener 2013 a les 20,30 h.
 Inauguració de l’exposició
 “Transeünts d’Antoni Miró”
 tria d’obres en record
 d’Ovidi Montllor i Alexandre Soler.

Vi d’Honor del País Valencià

Colabora:

 Universitat d’Alacant
 Universidad de Alicante
Vicenç Ferrer de Cultura, Esports i Política Lingüística

Ajuntament d’Alcoi

© CENTRE OVIDI MONTLLOR

© Antoni Miró
 © Dels autors
 © AMB - Disseny

Editorial Marfil
 Gràfiques Alcoi

UN FANTASMA RECORRE EUROPA

*...Y las viejas familias cierran las ventanas,
afianzan las puertas,
y el padre corre a oscuras a los Bancos
y el pulso se le para en la Bolsa
y sueña por las noches con hogueras,
con ganados ardiendo,
que en vez de trigos tiene llamas,
en vez de granos, chispas,
cajas,
cajas de hierro llenas de pavesas.
¿Dónde estás,
dónde estás?*

Així comença el poema “Un fantasma recorre Europa” de Rafael Alberti de l’any 1933, molt poc abans que esclate la Guerra d’Espanya i poc després que l’ou de la serp feixista vaja unflant-se com una sangonera mentre part de la població alemanya, italiana o espanyola xiula als casinos, pren la comunió o simplement s’embadoca en un tribut a la Bèstia que els condemna al vassallatge a canvi d’inhibir-se la nit dels ganivets llargs .

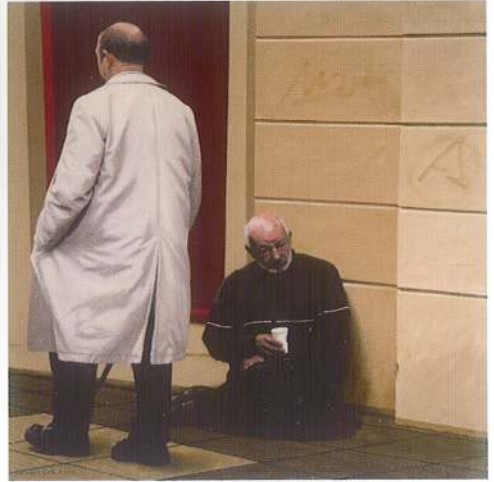
Cent anys abans Karl Marx i Friedrich Engels encapçalen el seu “Manifest Comunista” amb el famós començament “Un fantasma recorre Europa... El fantasma del comunisme”. L’any que ambdós editen aquesta proclama és 1848, una data que simbolitza el moviment que s’engegà per tot el nostre continent amb el propòsit d’ensorrar definitivament l’Antic Règim que duia ballant un grapat de segles als salons del vell continent amb les seua perruca polsosa mentre la població es moria de gana i ignorància.

De la proclama comunista al poema d’Alberti, nascut en el bressol d’una jove Segona República Espanyola disposada a regenerar el cos d’una pell de brau malalta, havien transcorregut cent anys però, la presència de la Bèstia continuava present exigint el sacrifici dels primogènits.

Ara en 2013, als inicis d’un nou mil·lenni, quan després d’haver conegut holocausts i dictadures, ja creïem que els temps de l’oscurantisme i la barbàrie dormien sota els plecs de les enciclopèdies, ens trobem que el vell fantasma ha tornat de nou amb la mateixa vitalitat que el Comte Dràcula després de nodrir-se amb la sang de les seues víctimes.

El vell fantasma a diferència del que recorria Europa en 1848 hui no ve a redimir-nos dels règims absolutistes ni tampoc assisteix a l’autodestrucció de la butllofa capitalista amb el crack de 1929 que denuncia Rafael Alberti en els seus versos.

El vell fantasma hui no s’immolarà com els jugadors de borsa després d’una

REPARTIMENT GLOBAL 2005 (Acrilie i metall s/ llenç, 65x65) Roma
MERCAT GLOBAL 2009 (Acrilie s/ llenç, 65x65) Lublin

LA NOVA ERA 2009 (Acrilie s/ llenç, 65x65) Lublin
TRANSPORTISTA COREÀ 2009 (Acrilie s/ llenç, 65x65) Seul

sessió de xarleston, ni arrossegarà cadenes pels palaus les nits de pluja, perquè ara som nosaltres, els ciutadans, fantasmes coberts de pentols i buanyes, els que anem d'un lloc a l'altre com ànimes en pena, sense un propòsit que no siga la més estricta supervivència.

Antoni Miró pinta aquestes ànimes en pena a les què la Bèstia condemna, amb una perversió meticulosa a regular per onsevol, sotmeses a un càstig, a una culpa de la què elles no en són responsables. Sense domicili, ofici ni benefici; sense futur i amb un passat, però, que cau sobre les seues espatlles com una lletra escarlata que adverteix de la seua desgràcia, com la campaneta amb què a l'Edat Mitjana els leprosos avisaven de la seua presència a la vora dels ravals.

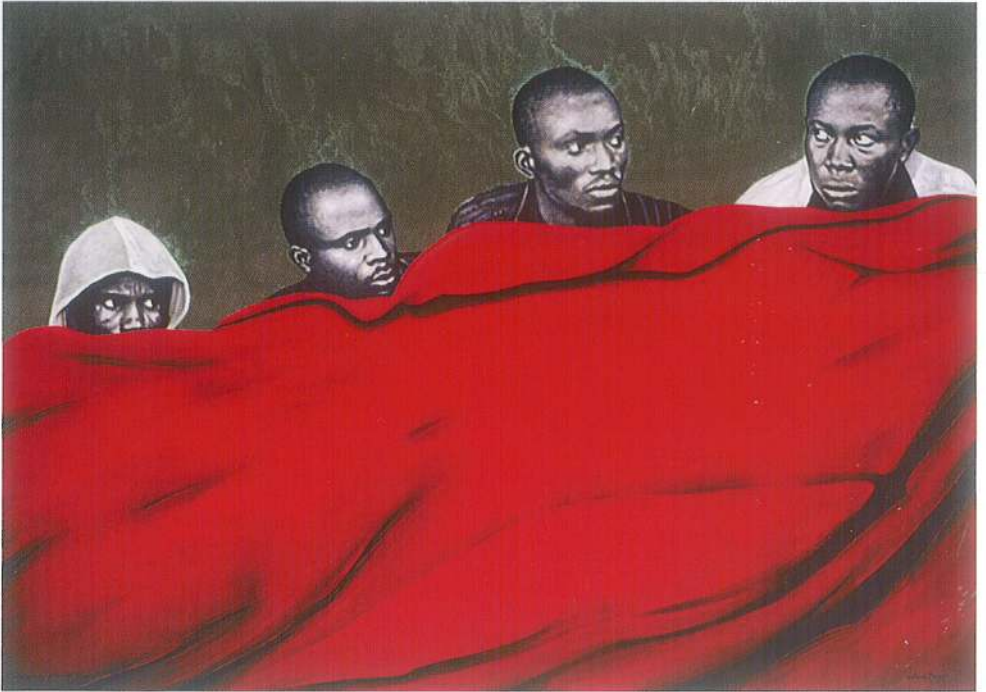
Antoni Miró pinta transeünts, no fantasmes, persones de carn i os, vivències que bateguen darrere dels seus ulls grocs, nòmades que travessen el desert quotidià mancats de treball i ajuda, aventurers que s'agenollen a les portes de les esglèsies, jubilats que furguen en els contenidors, dones a les què només les ninetes dels seus ulls delaten el dolor arrecerat darrere d'uns mantells negres.

Aquest és el paisatge que s'estén sobre les teles d'Antoni Miró, tan transparent com el dels mestres impressionistes, més cruel encara que el del Brueghel el Vell, amb la simplicitat dels pintors d'Altamira i el lirisme de Paul Klee. Un paisatge d'asfalt i gratacels, llambordes i parracs, planys i dignitat: tot un escenari per on ens desplaçem nosaltres, els transeünts, habitants d'un país anomenat Sotsobra que fita per una banda amb l'Abisme i per l'altra amb els Mercats.

Antoni Miró pinta el perfil del fantasma que recorre Europa, un perfil sense rostre perquè el seu rostre és la suma de tots nosaltres, un palimpsest d'experiències que ve a proclamar un únic missatge que defineix la Humanitat des de l'atzucac dels segles: Justícia. Aquest missatge ve xifrat en els cartrons que serveixen de flassada a aquells que es refugien sota el sostre d'un Banc, el mateix que els ha foragitat de casa seua. Aquest missatge ignora els abecedaris perquè ve tatuat en la pell dels nous nats sotmesos a una llei de castes que només aporta privilegis per a uns i malastrugança per a la gran majoria: els ciutadans nascuts a partir de la Revolució Francesa hui ja no som ni tan sols súbdits, perquè hem recuperat l'estadi dels serfs de la gleba, ventres agraïts sotmesos al dret de cuixa que ofereixen la força del seu cos i l'enginy del seu cervell desnodrit a canvi de no-res.

Transeünts: aquesta és la nostra identitat, privatitzada pel Capital fins apropiarse des del molls de l'os fins l'ànima. Transeünts: aquest ve a ser el nostre passaport en les fronteres de la Servitud. Privada de drets, la nostra existència ha pres la forma d'una pastera llançada a un oceà de pirates i sàtrapes, i té en la solidaritat la seua única forma de combat. Amb un desert per país i la ràbia com a himne només ens resta acollir-nos a la consigna amb què en 1848 es tancava el Manifest de Marx i Engels, i que inspiraria els versos de Rafael Alberti en 1933: "Transeünts del món, uniu-vos"

Jordi Botella

IMMIGRANTS A TARIFA 2006 (Acrílic i metall s/ llenç, 81x116) Cadis

a cops de puny trenquem l'aire gasiu
i cridem fort des del sotrac i l'escamot
punys durs com la destrai que tomba l'arbre
corcat de llegendes

MENDICAR 2010 (Acrílic s/ llenç, 114x162) Barcelona

no és cert que un temps dolent
prepare un de millor
si tens paciència

el veredicte final marca la trajectòria
dels esglaons que sempre
i sempre baixen

NO WAR

GENER-MARÇ 2013

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
ALCOI

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante
Vicerectorat de Cultura, Esports i Política Lingüística

Ajuntament d'Alcoi